

LÁSS ENGEM

Bethlendi Borbála

Metropolitan Egyetem

Budapest, 2024

„Amint elkezdtem, nem tudtam leállni.”

Az önbántalmazás világa kegyetlenül őszinte.
Nem egyszerűen a fájdalom kereséséről szól.

Ez egy kiáltás – egy segélykérés, hogy valaki vegye észre, hogy az illető küzd, de nem tud egyedül megbirkózni a belső harcaival.

A vagdosás függősséggé vált, mert gyorsabb levezetni vele a feszültséget.

**Minden vágás ugyanazt jelentette:
azt a pillanatot, amikor eldöntöttem,**

**hogy
nincs
jobb
megoldás...**

„Apámra ütöttem mindenben. Én megértem őt, és ő is engem, úgy mint senki más. Tőle örököltem minden jót, de sajnós minden rosszat is. De együtt épülünk ha ő jobban van, akkor én is.”

„Az első tetoválásom egy teknős volt, ami közös anyukámmal. Ezt sosem bántottam, mert olyan lett volna, mintha őt bántanám.”

A család, a barátok eleinte támogatják a függőt, próbálnak a saját eszközeikkel segíteni. Keresik, hogyan érthetik meg, mi zajlik a másikban. Olyan is van, aki rögtön elutasítóvá válik. Ki gyorsabban, ki lassabban eltűnik ideiglenesen, olykor pedig teljesen az önbántalmazó életéből.

A legközelebbi családtagok (anya, apa) többségénél megállapítható, hogy szenvedélybeteg, ami akár súlyosbodhat, függőséget okoz, és önbántalmazáshoz vezet.

Ezen a ponton "megnyugvást" is jelenthet az egyénnek, hogy van közös pontja, közös fájdalma, szenvedése a család valamely tagjával,"szinte megértésre lel".

Múlékony, illúzióba kergető állapot, mely segíthet ideiglenesen, ám az érzelmi függés még mélyebbre is taszíthatja a függőket.

Ebben a hullámzó folyamatban a családnak, a megmaradt barátoknak, új ismerősöknek is fel kell dolgoznia a történeteket. Meg kell tanulniuk, hogyan segíthetnek, vagy egyáltalán van-e rá mód.

„M megbocsátottam magamnak! Az életem mellett
döntöttem, akárhányszor is estem vissza és
akármennyire is nehéz most is a kivezető út.”

i forgive
me

Az önbántalmazó emberek a megbocsátás egyensúlyi állapotában kreatív, művészeti tevékenységek felé fordulnak. Gyakran alkalmaznak művészet-terápiát, akár saját indítatásból

Önkifejező eszköz, amely békét, örömet jelent számukra, ahol úgy mutathatnak meg bármit önmagukból, hogy azt nem fájdalomkeltéssel fejezik ki.

„Akármennyi időt is töltöttem terápiákon,
kezeléseken vagy épp a kórházban, amikor kijöttem,
a függőségeim velem maradtak.”

„Olyankor, elszabadult a pokol: a drog, az alkohol
és a vagdosás mindig visszatértek.”

„A másik csúnya oldala az önbántalmazásnak, hogy sosem elég.

A fejemben hangosan szidtam magam:

NEM VAGY BÁTOR, MÉLYEBBRE KELL!
MÁSOKNAK SIKERÜLT, AKKOR NEKED
MIÉRT NEM MEGY?

NEM VAGY BÁTOR, MÉLYEBBRE
KELL! MÁSOKNAK SIKERÜLT, AKKOR
NEKED MIÉRT NEM MEGY? NEM VAGY
BÁTOR, MÉLYEBBRE KELL! MÁSOKNAK
SIKERÜLT, AKKOR NEKED

NEM VAGY BÁTOR, MÉLYEBBRE KELL!
MÁSOKNAK SIKERÜLT, AKKOR NEKED
MIÉRT NEM MEGY? MIÉRT NEM MEGY?
NEM VAGY BÁTOR, MÉLYEBBRE KELL! MÁ-
SOKNAK SIKERÜLT, AKKOR NEKED MIÉRT
NEM MEGY?

**NEM VAGY ELÉG BÁTOR,
MÉLYEBBRE KELL! MÁSOK-
NAK SIKERÜLT MÉLYEBBRE,
AKKOR NEKED MIÉRT NEM
MEGY?**

Sokszor hasonlítottam a saját hegeim
máséhoz, mert kevésnek gondoltam a
sajátjaimat és ez a gondolat felébresztett

testen és lelken egyaránt
örökre nyomot hagy

„Tudom, hogy függő vagyok és az is
maradok egész életemben.

***Rajtam múlik,
meddig maradok tiszta!***

Tarthat egyetlen pillanatig, vagy akár
egy egész életen át.”

